

Súd: Okresný súd Poprad
Spisová značka: KK-4Csp/35/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8423200963
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSPP:2023:8423200963.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Poprad sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, XXX XX C., práv. zast.: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, IČO: 53 450 345, Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., IČO: 35 807 598, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, práv. zast. JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zaplatenie 920,14 € s prísl., takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu k rukám zástupcu žalobcu JUDr. Daniela Tarbaja, advokáta, Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345 s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 30.05.2023 sa žalobca titulom úspešného uplatnenia porušenia jeho spotrebiteľských práv v exekučnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. KK- 3Er 445/2003 domáhal na žalovanej zaplatenia finančného zadosťučinenia vo výške 920,14 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobu zástupca žalobcu odôvodnil tak, že v exekučnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. KK - 3Er 445/2003 žalovaná ako oprávnená vymáhala na žalobcovi pohľadávku vo výške 920,14 eur s prísl.. Exekúcia bola vedená na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica č. N 3383/2003, NZ 88257/2003, zo dňa 03.10.2003, ktorej súčasťou bola zmluva o úvere uzavretá stranami dňa 20.05.2003. Bývalý Okresný súd Kežmarok uznesením zo dňa 24.10.2017 č.k. 3Er 445/2003-59 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.05.2021 č.k. 23CoE 15/2020-90 a opravným uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.08.2021 č.k. 23CoE 15/2020-97 návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie nevyhovel, exekúciu na návrh povinného vyhlásil za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Citoval časť odôvodnenia uznesenia bývalého Okresného súdu Kežmarok, podľa ktorého notárska zápisnica neobsahuje podstatnú náležitosť, ktorá robí z notárskej zápisnice spôsobilý exekučný titul, a to prejav vôle dlžníka – súhlas povinného s jej vykonateľnosťou. Žalobou si žalobca ako spotrebiteľ uplatňuje nárok na finančné zadosťučinenie v súvislosti s týmto úspešným uplatnením porušenia jeho spotrebiteľských práv v tomto exekučnom konaní s poukazom na ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rozsah porušenia spotrebiteľských práv žalobcu je presne definovaný výrokom a odôvodnením právoplatných rozhodnutí súdov vydaných v predmetnom exekučnom konaní, ktoré vymedzujú hmotnoprávnu podmienku uplatnenia nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie, z ktorej je potrebné vychádzať.

3. Vo vzťahu k výške požadovaného finančného zadosťučinenia zástupca žalobcu v žalobe uviedol, že jej jediným kritériom je primeranosť. Finančné zadosťučinenie nemá mať len symbolický význam. Zdôraznil, že pri nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, na rozdiel od iných nárokov na finančné zadosťučinenie (napr. nárokov na ochranu osobnosti a pod.), v ktorých zákon na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, zadosťučinenie je možné priznať spotrebiteľovi len v peňažnej forme, ktorá je jediným prostriedkom ako postihu nečestného dodávateľa, tak aj odmeny spotrebiteľa za úspech v spotrebiteľskom spore. Ak finančné zadosťučinenie má plniť svoj účel, je potrebné ho priznať v takej výške, aby plnilo sankčnú a odradzujúcu funkciu voči dodávateľovi, ale aj relutárnu funkciu vo vzťahu k spotrebiteľovi. Pre priznanie nároku pritom postačuje samotná hrozba ujmy. V prípade žalobcu nešlo len o akademickú hrozbu (možnú v budúcnosti), ale o priame naplnenie hrozby tým, že žalovaná si uplatnila v exekučnom konaní nedôvodnú pohľadávku, voči ktorej žalobca bol nútený podať včas a vecne odôvodnený návrh na zastavenie exekúcie. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania peňažný nárok spotrebiteľa, jediným objektívnym kritériom je suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo o ktorú sa chcel obohatiť. Preto za primeranú výšku finančného zadosťučinenia v predmetnej veci považuje 920,14 eur, čo zodpovedá sume istiny uplatnenej v exekúcii, ktorú by žalobca bol musel uhradiť, ak by sa nebol v exekučnom konaní úspešne bránil. Uplatnená výška nároku pritom zohľadňuje skutočnosť, že žalovaná sa pokúsila bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu o sumu vyššiu ako žalobou žalobca požaduje, a to o príslušenstvo a trovy exekučného konania. Pre neustály odmietavý postoj žalovanej exekučné konanie trvalo 18 rokov. Žalovaná následne nerešpektovala ani právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti zaplatiť trovy exekučného konania (uznesenie bývalého Okresného súdu Kežmarok zo dňa 19.07.2022 sp. zn. 3Er 445/2003) a žalobca bol nútený pre vymoženie trov iniciovať exekučné konanie u súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Straku sp. zn. 275EX 46/23. Postupom, keď žalovaná nenáležitými prostriedkami procesnej obrany a ignoranciou vykonateľného rozhodnutia naťahovala základné konanie, stresové situácie a psychické vypätie žalobcu len stupňovala.

4. V žalobe ako dôkaz označil a spolu so žalobou predložil súdu rovnopis uznesenia bývalého Okresného súdu Kežmarok č.k.3Er 455/2003-59 zo dňa 24.10.2017, rovnopis uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 20.05.2021 č.k. 23CoE 15/2020-90 a rovnopis opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.08.2021 č.k. 23CoE 15/2020-97.

5. Dňa 09.06.2023 tunajší súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. KK-4Csp XX/XXXX-23, ktorým uložil žalovanej povinnosti v súlade so žalobnou žiadosťou. Platobný rozkaz bol žalovanej riadne doručený dňa 19.06.2023. Dňa 03.07.2023 bol súdu doručený odpor žalovanej. Zástupkyňa žalovanej v odpore navrhla žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedla, že žalobca v postavení dlžníka uzatvoril so žalovanou v postavení veriteľa dňa 20.05.2003 Zmluvu o úvere č. 7230001, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 730,27 eur. Namietla, že žalobca v žalobe neuviedol jasne a zrozumiteľne skutkové okolnosti týkajúce sa záväzkovo-právneho vzťahu medzi stranami založeného touto zmluvou o úvere. Cit. ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa síce priznáva spotrebiteľovi právo domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia, však toto ust. je potrebné vykladať reštriktívne. Priznanie tohto zadosťučinenia prichádza do úvahy iba v prípadoch, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak. Žalovaná má vedomosť a rešpektuje rozhodnutia súdov vydané v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. KK-3Er 445/2003. Má však za to, že už samotné rozhodnutia majú dostatočný sankčný charakter v zmysle individuálnej a generálnej prevencie, a vzhľadom na okolnosti danej veci priznanie aj finančného zadosťučinenia považuje za neprimerané. Opätovné sankcionovanie žalovanej by bolo vzhľadom na zastavené exekučné konanie neprimerané prísne. Namietla, že zástupca žalobcu nijaký spôsobom nešpecifikoval, v čom má spočívať nemajetková ujma žalobcu odôvodňujúca priznanie požadovaného finančného zadosťučinenia, teda, aká ujma bola žalobcovi spôsobená. Zastáva názor, že žalobcovi žiadna ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie finančného zadosťučinenia nevznikla, a jej priznanie by znamenalo hrubú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa.

6. Vo vzťahu k výške uplatneného nároku namietla, že zástupca žalobcu nijako relevantne neodôvodnil výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, a to, čo považuje za primeranosť. Uviedol, že vágnosť pojmu „primeranosť“ umožňuje subjektívny výklad a v praxi spôsobuje aplikačné problémy. Primerané finančné zadosťučinenie má nesporne sankčnú funkciu, ktorá trestá a súčasne pôsobí

preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä funkciu preventívnu, ktorá však má pôsobiť ako na dodávateľa, tak aj na spotrebiteľa. Priznanie finančného zadosťučinenia každému spotrebiteľskému subjektu, tzn. aj subjektu spravujúcemu sa ľahostajne, v žiadnom prípade nemožno chápať ako pozitívne preventívne pôsobenie. Inštitút finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sa sám zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzkovo-právneho vzťahu. Žalovaná nijakým spôsobom nenútila žalobcu vstúpiť do záväzkovo-právneho vzťahu. Skutočnosť, že žalobca ako spotrebiteľ neprejavil žiadny záujem oboznámiť sa so zmluvnými podmienkami a pochopiť ich obsah, nemôže byť automaticky na ujmu žalovanej ako dodávateľa. Pokiaľ žalobca poukazuje na to, že sa úspešne domáhal svojich spotrebiteľských práv, je potrebné na druhej strane uviesť, že bol to žalobca, kto žiadal o úver a ktorý sa správal ľahostajne. Žalobca neuhradil ani len istinu poskytnutého úveru. Poukázal na judikatúru NS ČR, podľa ktorej, o i., nebezpečie vzniku ujmy musí byť reálne, nie vyšpekulované, a zároveň rozsah tejto ujmy by nemal byť zanedbateľný (sp.zn. 32Cdo 139/2008, sp. zn. 30Cdo 1747/2014, sp.zn. 29Odo 652/2001).

7. Uznesením zo dňa 24.07.2023 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalobcu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Na výzvu súdu zástupca žalobcu reagoval podaním zo dňa 23.08.2023, ktorým oznámil, že na podanej žalobe v celom rozsahu trvá. Vo vzťahu k žalovanej namietanému základu nároku opakovane poukázal na rozhodnutia súdov vydané v predmetnom exekučnom konaní s tým, že tieto rozhodnutia jasne deklarujú, že v právnom vzťahu založenom medzi stranami úverovou zmluvou došlo k viacerým porušeniam noriem spotrebiteľského práva. Z rozhodnutí je evidentné, že žalobca si porušenie svojho práva, ako aj povinnosti žalovanej, uplatnil úspešne. Nesúhlasil so zástupcom žalovanej, že ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné vykladať reštriktívne. Poukázal na formálno-systematický výklad s tým, že účelom a zmyslom cit. ust. je „ochrana spotrebiteľa“ a nadpis ust. znie: „Práva spotrebiteľa“. Uviedol, že zastavenie exekúcie nemožno v žiadnom prípade považovať za satisfakciu žalobcu a sankciu pre žalovanú ako dodávateľa. Vyhlásenie neprípustnosti exekúcie a jej zastavenie bolo len následkom porušenia povinnosti zo strany žalovanej. Nesúhlasil s argumentáciou žalovanej, že úspešné uplatnenie nároku na finančné zabezpečenie spotrebiteľom je spätá so vznikom ujmy. Poukázal na judikatúru, podľa ktorej pre vznik tohto nároku postačuje už samotná hrozba ujmy (spôsobilosť ujmy privodiť) a nie jej samotný vznik (uznesenie NS SR sp.zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co 26/2013 zo dňa 23.05.2013).

8. Vo vzťahu k uplatnenej výške nároku uviedol, že výška 920,14 eur zodpovedá svojmu účelu, a to primeranej satisfakcii poskytnutej žalobcovi odvodennej z výšky reálne hroziacej ujmy, a odradeniu žalovanej, a iných dodávateľov, od porušovania práva spotrebiteľov. Zohľadňuje postoj žalovanej, v dôsledku ktorého bol žalobca nútený iniciovať exekučné konanie na vymoženie trov exekúcie, a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem. Vo vzťahu k námietke spočívajúcej v ľahostajnosti žalobcu uviedol, že konanie, ktoré sa vonkajšiemu pozorovateľovi môže javiť ako ľahkomyselnosť a nezodpovednosť spotrebiteľa, v skutočnosti je len prejavom slabosti spotrebiteľa, ktorý je manévrovaný agresívnymi reklamnými kampaňami obchodníkov, z ktorých sa zdá, že ak si produkt kúpi, resp. dá poskytnúť, ešte na tom zarobí. Citoval časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2Co 137/2016-71 zo dňa 24.05.2017, podľa ktorého: „...Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany...Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody (punitive damages v práve USA a exemplary damages v práve Veľkej Británie) je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konania, ktoré sa dopustil voči žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu, a odradiť odporcu alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akcentuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody, teda funkciu preventívnu...“. Výška uplatneného nároku v prejednávanej veci plne zodpovedá permanentne odmietavému postojovi žalovanej, charakteru a stupňu intenzity porušenia spotrebiteľských noriem. Má odradiť žalovanú od ďalšej recidívy a záleží len na nej, aby sa jej nedopúšťala. V podaní špecifikoval sp. zn. mnohých rozhodnutí Krajského súdu v Prešove s tvrdením, že súd nimi priznal spotrebiteľom finančné zadosťučinenie v takej výške, ktorá nie je len za symbolická. Citoval tiež časť odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co 53/2016 zo dňa 04.10.2016, podľa ktorého: „...odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúcej

nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť ...“. Ďalej časť odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Prešove vo veci sp.zn. 21Co 31/2018 zo dňa 16.10.2018, podľa ktorého: „Pri posudzovaní primeranosti odvolací súd zohľadnil predovšetkým výšku bezdôvodného obohatenia, ktoré sa snažil získať žalovaný...“. Odôvodnenia rozsudkov Krajského súdu v Prešove vo veciach sp.zn. 21Co 104/2017, sp.zn. 7Co 23/2017 a sp.zn. 19Co 30/2018, podľa ktorých je len logické a spravodlivé, aby výška finančného zadosťučinenia vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyni v súvislosti s nedôvodne uplatneným nárokom na zaplatenie konkrétnej sumy. Tiež na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co 471/2015 zo dňa 28.06.2016 v spojení s rozsudkom NS SR sp.zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019 s tvrdením, že súd ním priznal zadosťučinenie vo výške 25 násobku poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

9. Uznesením zo dňa 20.06.2023 súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval zástupcu žalovanej na vyjadrenie k vyjadreniu zástupcu žalobcu k jej vyjadreniu k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie spolu s vyjadrením bolo zástupkyni žalovanej riadne doručené dňa 05.10.2023. Žalovaná na výzvu súdu nereagovala.

10. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 21.11.2023 za prítomnosti iba zástupcu žalobcu. Zástupkyňa žalovanej, ktorá bola na pojednávanie riadne a včas predvolaná, svoju neúčast' ospravedlnila podaním doručeným súdu zo dňa 20.11.2023 dôvodom pracovnej zaneprázdnenosti. Zároveň vyslovila súhlas s prejednaním a rozhodnutím vo veci v jej neprítomnosti. Zástupca žalobcu na pojednávaní v celom rozsahu trval na podanej žalobe a doplňujúcich vyjadreniach. Tvrdil, že v súvislosti s predmetným exekučným konaním žalobcovi reálne hrozila ujma vo výške sumy 920,14 eur, teda, vo výške sumy, pre ktorú sa exekúcia viedla, nakoľko celá výška vymáhanej sumy bola vymáhaná nedôvodne. K tvrdeniu žalovanej, že žalobca na úver doposiaľ nič nezaplatil uviedol, že toto tvrdenie žalovaná uvádza vždy. Nevie však presne povedať, či žalobca niečo na úver zaplatil, ale asi áno. Poukazoval predovšetkým na „recidívu“ žalovanej, ktorá by mala viesť k zvyšovaniu priznaného finančného zadosťučinenia, a pre ktorú by priznané finančné zadosťučinenie nemalo byť len symbolické.

11. Súd vykonal vo veci dokazovanie v celom rozsahu návrhov zástupcu žalobcu (žalovaná strana nenavrhola vykonanie žiadneho dôkazu) a skutkový stav ustálil nasledovne:

12. Z obsahu exekučného spisu tunajšieho súdu sp.zn. KK- 3Er 445/2003 (ďalej už len „predmetný exekučný spis“) súd zistil, že dňa 26.11.2003 podal splnomocnený zástupca žalovanej ako oprávnenej na Exekútorový úrad súdneho exekútora Ing. Bc. Karola B., D. X, XXX XX E. X, návrh na vykonanie exekúcie v neprospech žalobcu ako povinného pre vymoženie pohľadávky vo výške 27.720,- Sk (920,14 eur), trov notára za spísanie notárskej zápisnice vo výške 2.532,- Sk (84,40 eur), trov exekúcie vo výške 500,- Sk (16,50 eur), trov právneho zastúpenia vo výške 1.582,- Sk (52,51 eur), trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.523,- Sk (84,40 eur) a úrokov z omeškania vo výške 0,25% zo sumy 27. 720,- Sk (920,14 eur) od 22.06.2003 do zaplatenia. V prílohe návrhu ako titul na vykonanie exekúcie predložil Notársku zápisnicu spísanú na Notárskom úrade notára JUDr. Ondreja Duriača so sídlom Partizánske, Generála Svobodu č. 1069/4, dňa 03.10.2003 pod č. N 3383/2003, NZ 88257/2003 (ďalej už len „notárska zápisnica“), zmluvu o úvere uzavretú stranami zo dňa 20.05.2003 evidovanú žalovanou pod č.7230001(ďalej už len „zmluva o úvere“) a prehľad splátok a pokút. Na žiadosť súdneho exekútora zo dňa 12.12.2003 bývalý Okresný súd Kežmarok príslušný v tom čase na konanie o návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie (ďalej už len „exekučný súd prvej inštancie“) dňa 23.12.2003 vydal poverenie na vykonanie tejto exekúcie.

13. Ďalej podľa obsahu predmetného exekučného spisu dňa 17.12.2012 bol exekučnému súdu doručený návrh zástupcu povinného na odklad exekúcie a jej zastavenie. Návrh zástupcu povinného odôvodnil poukazom na judikatúru súdov SR, ktorá notársku zápisnicu ako exekučný titul v obdobných veciach pre kolíziu záujmov medzi zástupcom oprávnenej a povinným posúdila ako nevykonateľný exekučný titul, a verejné napomenutie zástupcu oprávnenej v Bulletině SAK č. 7-8/2009 pre takéto nekalé praktiky. O návrhu zástupcu povinného exekučný súd rozhodol uznesením č. k. 3Er 445/2003-59 zo dňa 24.10.2017, ktorým exekúciu vyhlásil za neprípustnú (výrok I.), exekúciu zastavil (výrok II.), súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal (výrok III.), a povinnému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok IV.). V odôvodnení uznesenia exekučný súd prvej inštancie skonštatoval, že exekúcia bola vedená na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica, z ktorej okrem iného vyplývalo, že povinný v nej splnomocnil advokáta Mgr. Tomáša Kušníra, a to na základe

splnomocnenia obsiahnutého v zmluve, na spísanie tejto notárskej zápisnice ako exekučného titulu, na uznanie záväzku z vyššie uvedenej zmluvy v mene povinného, pričom na základe substitučnej plnej moci splnomocnenec splnomocnil ďalšiu osobu, B. F. G., na spísanie exekučného titulu - notárskej zápisnice o osvedčení vyhlásenia o uznaní právneho záväzku a súhlase s exekúciou v mene povinného. Na základe týchto skutočností podal povinný návrh na zastavenie exekúcie pre nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. S poukazom na § 22, § 23, § 31, § 39 Občianskeho zákonníka exekučný súd prvej inštancie uzavrel, že predmetná notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom. K tomuto záveru dospel na základe toho, že absolútne neplatné je splnomocnenie pre Mgr. Tomáša Kušníra, teda je bez právnych účinkov, a to pre rozpor so zákonom, keďže za povinného uznala dlh osoba, ktorej záujmy boli v rozpore so záujmami povinného, čo vyplývalo z toho, že splnomocnenie bolo obsahom formulárovej zmluvy o úvere pripravené oprávneným, teda splnomocnenec nehájil záujmy zastúpeného, a tak pre rozpor záujmov medzi nimi je splnomocnenie absolútne neplatným právnym úkonom.

14. O včas podanom odvolaní zástupcu oprávnenej proti tomuto uzneseniu Krajský súd v Prešove rozhodol uznesením č. k. 23Coe 15/2020-90 zo dňa 20.05.2021 tak, že napadnuté uznesenie exekučného súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (výrok I.) a vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok II.). Uznesenie exekučného súdu prvej inštancie tak nadobudlo právoplatnosť dňa 18.08.2021. V odôvodnení potvrdzujúceho uznesenia odvolací exekučný súd o.i. uviedol, že: „...16. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že pri zastupovaní povinného pri spisovaní notárskej zápisnice došlo k porušeniu zákona, keďže za povinnú osobu uznala záväzok osoba, ktorej záujmy boli v rozpore so záujmami zastupovaného. Rozpornosť vyplýva už len zo samotnej skutočnosti, že oprávnený zahrnul plnomocenstvo pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra do formulárovej zmluvy o úvere, z čoho je zrejmé, že nemohlo ísť o slobodný výber zástupcu zo strany povinného. Zmluvná voľnosť povinného pri uzatváraní zmluvy vo vzťahu k možnosti odmietnuť plnomocenstvo pre konkrétneho advokáta bola preto otázna. Konanie oprávneného preto možno aj podľa odvolacieho súdu považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. 17. Z obsahu spisu sa javí, že povinný nemal možnosť výberu zástupcu, resp. nemal možnosť plnomocenstvo na zastupovanie svojej osoby neudelieť. Uzavretie zmluvy o úvere medzi oprávneným a povinným a poskytnutie peňažných prostriedkov bolo podmienené udelením plnomocenstva. Nemožno teda konštatovať, že šlo o prejav slobodnej vôle pri výbere osoby zástupcu, resp. vôbec o prejav slobodnej vôle zvoliť si vo veci zástupcu s uvedením si všetkých právnych dôsledkov tohto úkonu. 18. Skutočnosť, že išlo o vopred určeného splnomocnenca zo strany oprávneného, poskytovateľa úveru, odôvodňuje záver v tom smere, že takto udelené plnomocenstvo je v rozpore s § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keďže vzniká dôvodná pochybnosť, či záujmy splnomocniteľa sú v tejto veci v zhode so záujmami splnomocnenej osoby. 19. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že plnomocenstvo udelené advokátovi Mgr. Tomáš Kušnírovi ako súčasť formulárovej zmluvy o úvere je neplatné. Z toho dôvodu nemôže byť platná ani notárska zápisnica, ktorú na základe neplatného plnomocenstva spísal notár JUDr. Ondrej Ďuriač. Notárska zápisnica tak nemá znaky materiálnej vykonateľnosti, čím nie sú splnené zákonné podmienky na vedenie exekúcie...“.

15. Ďalej podľa obsahu predmetného exekučného spisu uznesením zo dňa 19.07.2022 č.k. 3Er 445/2003-108 exekučný súd prvej inštancie určil, že oprávnená je povinná zaplatiť povinnému na náhrade trov exekučného konania 80,04 eur k rukám zástupcu povinného do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s opravným uznesením č.k. 3Er 445/2003-125 zo dňa 25.10.2022 dňa 17.08.2022.

16. Z obsahu exekučného spisu vedeného na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Jaroslava Straku, Račianska 66, 831 02 Bratislava (ďalej len „exekútorský úrad“) pod č. 275EX 46/23 vyplýva, že žalobca ako oprávnený podal na Okresný súd Banská Bystrica ako v tom čase súd príslušný na exekučné konanie návrh na vykonanie exekúcie v neprospech žalovanej ako povinnej pre vymoženie trov exekučného konania vedeného na exekučnom súde prvej inštancie pod sp. KK- 3Er 445/2003 vo výške 80,04 eur a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 49,97 eur. Ako exekučný titul označil právoplatné uznesenie exekučného súdu prvej inštancie zo dňa 19.07.2022 č.k. 3Er 445/2003-108. Dňa 09.03.2023 exekučný súd vydal poverenie na vykonanie tejto exekúcie vedenej pod sp.zn. 55Ek 638/2023. Dňa 03.04.2023 exekútorský úrad vydal upovedomenie o ukončení tejto exekúcie dňom 03.04.2023 s tým, že v prospech oprávneného bola vymožená suma 130,01 eur (80,04 eur + 49,97 eur).

17. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a veta tretia zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene a doplnení zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) proti porušeniu práv a povinností ustanovených týmto zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a od osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Vychádzajúc z cit. ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa zákonnými predpokladmi vzniku nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie je: a) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a b) domáhanie sa práva na primerané finančné zadosťučinenie od subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti. Oba predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Žiadnu inú podmienku, teda ani podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, zákon nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), dôkazné bremeno je na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie ako výšky škody a príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.

19. Doterajšia judikatúra vyšších súdnych autorít je vcelku konštantná v tom, že k naplneniu prvého zákonného predpokladu, tzn. k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti ustanovených predpismi spotrebiteľského práva dochádza v prípadoch, keď spotrebiteľ v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi v súdnom konaní žalobou, ako aj vtedy, ak v súdnom konaní je spotrebiteľ v postavení žalovaného a urobí tak rámci svojej procesnej obrany proti nároku uplatnenému dodávateľom ako žalobcom. K úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti spotrebiteľa môže dôjsť aj v exekučnom konaní, a to rovnako v procesnom postavení oprávneného, ako aj v postavení povinného. Vždy sa však musí jednať o porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa, medzi ktoré patrí napr. aj Občiansky zákonník, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), a pod. Tu súd len dodáva, že všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa je Zákon o ochrane spotrebiteľa a Zákon o spotrebiteľských úveroch. Občiansky zákonník má vo vzťahu k týmto všeobecným právnym predpisom povahu osobitného predpisu. Právo na primerané finančné zadosťučinenie pritom vznikne až momentom, kedy je zrejmé, že spotrebiteľ bol úspešný (a to či už v postavení žalobcu, príp. oprávneného, alebo žalovaného, príp. povinného), čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu. Preto k naplneniu prvého zákonného predpokladu pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa dôjde až právoplatným rozhodnutím súdu. Druhým zákonným predpokladom vzniku nároku je domáhanie sa práva podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľom voči dodávateľovi, ktorý za porušenie toho ktorého konkrétneho práva alebo povinnosti zodpovedá.

20. Na podporu tohto právneho názoru súd dáva do pozornosti napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019, podľa ktorého: „...18. Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá...Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky

škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne“.

21. Ďalej napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 23CoCsp 42/2020 zo dňa 25.02.2021, podľa ktorého: „... 24. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa v prvej podmienke viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa a takýmto môže byť aj žaloba o zaplatenie sumy podaná zo strany žalovaného ako dodávateľa. Vo vzťahu k samotnému pojmu úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti ako prvej podmienky odvolací súd uvádza, že k naplneniu tejto podmienky dochádza nie len v tých prípadoch, kedy si spotrebiteľ v pôvodnom konaní v postavení žalobcu uplatní porušenie práva alebo povinnosti proti dodávateľovi, ale aj vtedy, keď v pôvodnom konaní v postavení žalovaného tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku. V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na to, že právo na primerané finančné zadosťučinenie nevzniká podaním žaloby, resp. obranou spotrebiteľa v pôvodnom konaní, ale až momentom kedy dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva a lebo povinnosti na súde, čo vyplynie až z právoplatného rozhodnutia súdu vydaného v pôvodnom konaní, pretože až týmto momentom dôjde k naplneniu prvého predpokladu na úspešné domáhanie sa práva na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. 25. Odvolací súd v súvislosti s výkladom samotného pojmu úspešné uplatnenie práva zo strany spotrebiteľa poukazuje aj na interpretačné pravidlo citované v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/45/2012 zo dňa 24.6.2013, podľa ktorého pri nejednoznačnom výklade akejkolvek problematiky týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa je potrebné uprednostniť vždy ten výklad, ktorý sleduje záujem spotrebiteľa...“. Porovnaj tiež napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23CoCsp 14/2020 zo dňa 29.06.2020, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co 145/2018 zo dňa 13.12.2019, rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co 80/2016 zo dňa 20.03.2018 a sp.zn. 3Co 101/2017 zo dňa 07.12.2017, a ďalšie.

22. Vzhľadom na vyššie uvedený skutkový stav a konštantnú judikatúru súd v prejednávanej veci prijal záver, že žaloba žalobcu je čo do základu dôvodná. Právoplatným uznesením exekučného súdu prvej inštancie č.k. 3Er 445/2003-59 zo dňa 24.10.2017, v spojení s uznesením odvolacieho exekučného súdu č.k. 23CoE 15/2020-90 zo dňa 20.05.2021, bol naplnený prvý predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa, umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovanej právo na primerané finančné zadosťučinenie. A to existencia právoplatného rozhodnutia súdu, v ktorom žalobca ako spotrebiteľ v procesnom postavení povinného bol v exekučnom súdnom konaní sp.zn. 3Er 445/2003 úspešný, a v ktorom súd skonštatoval porušenie jeho práv ustanovených právnymi predpismi upravujúcimi ochranu spotrebiteľa. Preto pokiaľ si žalobca žalobou v prejednávanej veci s poukazom na tieto právoplatné uznesenia exekučných súdov uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa voči žalovanej, ktorá bola v predmetnom exekučnom súdnom konaní v procesnom postavení oprávnenej, bol splnený aj druhý predpoklad úspešného uplatnenia takéhoto nároku, a to domáhanie sa práva voči subjektu, ktorý zodpovedá za porušenie jeho konkrétnych práv.

23. Pokiaľ ide o výšku požadovaného finančného zadosťučinenia, zástupca žalobcu žalobou požadovanú výšku 920,14 eur dôvodil judikatúrou, podľa ktorej vo veciach, v ktorých bol predmetom konania peňažný nárok spotrebiteľa, jediným objektívnym kritériom určenia primeranosti finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo o ktorú sa chcel obohatiť. Preto za primeranú výšku finančného zadosťučinenia v prejednávanej veci považuje sumu 920,14 eur, ktorá zodpovedá sume istiny vymáhanej v predmetnom exekučnom konaní žalovanou ako oprávnenou na žalobcovi ako povinnom. Tvrdil, že túto sumu by žalobca bol musel uhradiť, ak by sa nebol v predmetnom exekučnom konaní úspešne bránil. Suma XXX,XX eur pritom nezohľadňuje skutočnosť, že žalovaná sa v predmetnom exekučnom konaní pokúsila bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu o sumu vyššiu ako bola istina, a to aj o príslušenstvo tejto istiny a trovy exekučného konania. Tvrdil, že pre neustály odmietavý postoj žalovanej predmetné exekučné konanie trvalo 18 rokov, a že žalovaná ani následne nerešpektovala právoplatné a vykonateľné rozhodnutie o povinnosti zaplatiť trov exekučného konania (uznesenie Okresného súdu Kežmarok zo dňa 19.07.2022 sp.zn. 3Er 445/2003), v dôsledku čoho žalobca tak bol nútený pre vymoženie trov predmetného exekučného konania sám iniciovať exekučné konanie vedené súdnym exekútorom JUDr. Jaroslavom Strakom pod č. 275EX 46/23. Postupom, ktorým žalovaná nenáležitými prostriedkami procesnej obrany a ignoranciou právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia naťahovala predmetné exekučné konanie, stresové situácie a psychické vypätie žalobcu sa len stupňovali.

24. Zákon o ochrane spotrebiteľa, a ani iné právne predpisy, neustanovujú žiadne kritéria pre určenie výšky alebo spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pri porušení predpisov na ochranu spotrebiteľa. Žiadnym právnym prepisom nie je stanovená minimálna alebo maximálna výška tohto zadosťučinenia. Jediným zákonným určujúcim kritériom je „primeranosť“ finančného zadosťučinenia, ktorá je vecou voľnej úvahy súdu. V žiadnom prípade sa však nemôže jednať o ľubovôľu súdu, a súd je vždy povinný svoju úvahu riadne odôvodniť. Podľa konštantnej judikatúry pri posudzovaní „primeranosti“ finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať predovšetkým z účelu samotného inštitútu. Tým je na jednej strane sankcionovanie dodávateľa za porušovanie práva spotrebiteľov a jeho odradenie od ďalšieho protiprávneho konania. Na druhej strane poskytnutie satisfakcie (odmeny) spotrebiteľovi za stav, ktorý musel strpieť, za nutnosť podrobiť sa súdnemu sporu, v ktorom bol úspešný, a to primerane povahe, rozsahu a časovému trvaniu závadného konania dodávateľa. Podľa judikatúry ako satisfakcia nepostačuje iba vrátenie neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov, ale do úvahy prichádza aj finančná náhrada morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel strpieť. Je úlohou súdu vždy starostlivo zvážiť všetky okolnosti tej ktorej konkrétnej veci. Ako už súd vyššie uviedol, je pritom bez právneho významu, či k vzniku ujmy aj reálne došlo, ale existovala iba reálna hrozba jej vzniku.

25. Na podporu tohto právneho výkladu súd poukazuje opakovane napr. na už vyššie zmienené rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 127/2017 zo dňa 30.01.2019. Podľa tohto rozhodnutia účelom primeraného finančného zadosťučinenia za porušenie spotrebiteľského práva je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom a dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Preto jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Ďalej tiež napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 22CoCsp 14/2022 zo dňa 31.05.2022, podľa ktorého nárok podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa nemožno ani analogicky porovnávať s nárokom podľa § 13 Občianskeho zákonníka, nakoľko Zákon o ochrane spotrebiteľa žiadnu postupnosť satisfakčných krokov neustanovuje, a tiež neustanovuje, že by že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva spôsobom, ktorý môže privodiť ujmu spotrebiteľovi, bola potrebná určitá intenzita. Cieľom inštitútu § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je teda predovšetkým mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od recidívy a upusteniu od porušovania spotrebiteľského práva, v dôsledku čoho dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa je oveľa ľahšie, ako pri iných nárokoch na finančnú satisfakciu.

26. Podľa judikatúry je logické a spravodlivé, aby základným kritériom určenia primeranosti výšky finančného zadosťučinenia uplatneného v súvislosti s porušením práv a povinností v konaní, v ktorom bol predmetom peňažný nárok, bola suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa bezdôvodne obohatil alebo o ktorú sa chcel bezdôvodne obohatiť (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 21Co 31/2018 zo dňa 16.10.2018, sp.zn. 7Co 23/2017 zo dňa 24.08.2017, sp. zn. 19Co 30/2018 zo dňa 28.06.2018, a ďalšie). Pritom, ako už súd vyššie uviedol, ako satisfakcia nepostačuje iba vrátenie neoprávnene zaplatených finančných prostriedkov, ale do úvahy prichádza aj finančná náhrada morálnej ujmy ako satisfakcia za stav, ktorý spotrebiteľ musel strpieť. Je pritom bez právneho významu, či k vzniku ujmy aj reálne došlo, ale iba existovala čo aj reálna hrozba jej vzniku.

27. V prejednávanej veci žalovaná ako oprávnená v predmetnom exekučnom konaní vymáhala na žalovanom ako povinnom istinu vo výške 27.720,-Sk (920,14 eur), spolu s trovami notára za spísanie notárskej zápisnice vo výške 2.532,- Sk (84,40 eur), trovami exekúcie vo výške 500,- Sk (16,50 eur), trovami právneho zastúpenia vo výške 1.582,- Sk (52,51 eur), trovami právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.523,- Sk (84,40 eur) a úrokmi z omeškania vo výške 0,25 % zo sumy 27. 720,- Sk (920,14 eur) od 22.06.2003 do zaplatenia. Celkom teda istinu vo výške 920,14 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 0,25 % z istiny za dobu od 22.06.2003 do zaplatenia a príslušenstvo istiny (okrem úrokov z omeškania) vo výške 237,81 eur. Exekučným titulom bola notárska zápisnica, ktorou bolo

osvedčené vyhlásenie zástupcu žalobcu o uznaní dlhu voči žalovanej, založeného zmluvou o úvere. Podľa tejto zmluvy o úvere zmluvou sa žalovaná ako veriteľ zaviazala poskytnúť žalobcovi ako dlžníkovi úver vo výške 22.000,- Sk (730,26 eur) a žalobca ako dlžník sa zaviazal zaplatiť žalovanej ako veriteľovi celkom 27.720,-Sk (920,14 eur) v štyroch dvojtyždňových splátkach vo výške 6.930,- Sk (230 eur). Súd túto exekúciu zastavil z dôvodu, že notárska zápisnica nemá znaky materiálnej vykonateľnosti, je neplatná, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné podmienky na vedenie exekúcie v neprospech žalobcu na jej základe.

28. Na základe uvedených skutkových okolností, bez ďalšieho, súd síce prisvedčil zástupcovi žalobcu, že žalovaná suma finančného zadostučinenia 920,14 eur zodpovedá výške istiny vymáhanej žalovanou na žalobcu v predmetnom exekučnom konaní. Tiež, že túto sumu by žalobca bol musel uhradiť, ak by sa nebol v predmetnom exekučnom konaní úspešne bránil. Súd však nemohol, bez ďalšieho, prisvedčiť zástupcovi žalobcu, že suma 920,14 eur predstavuje sumu, o ktorú by sa v takomto prípade bola žalovaná ako oprávnená bezdôvodne na úkor žalobcu obohatila. Žalobca ničím nepreukázal, že by suma istiny 920,14 eur vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní, ktorú sa žalobca ako dlžník zaviazal žalovanej zaplatiť v zmluve o úvere, v prípade jej vymoženia bola mala za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. A teda, že by žalobcovi bola reálne hrozila ujma zodpovedajúca tejto vymáhanej istine (spolu s úrokmi z omeškania). Žalobca nepreukázal, že by nedôvodnosť pohľadávky žalovanej voči žalobcovi vo výške 920,14 eur, založenej zmluvou o úvere, bol súd nejakým právoplatným rozhodnutím judikoval. Nepreukázal tiež, že by žalobca bol vymáhanú pohľadávku alebo aspoň jej časť v čase jej vymáhania už zaplatil. Tvrdenie žalovanej, že žalobca ani v čase konania súdu v prejednávanej veci nič nezaplatil, zástupca žalobcu účinne nepoprel, nakoľko neuviedol žiadne vlastné tvrdenia o okolnostiach zaplatenia aspoň časti pohľadávky zo zmluvy o úvere žalobcom (§ 151 ods. 2 Civilného sporového poriadku). Tu súd len dodáva, že zmluvu o úvere súd považoval za zmluvu spotrebiteľskú, tzn. zmluvu uzavretú medzi žalobcom ako spotrebiteľom a žalovanou ako dodávateľom, ktorou bol medzi stranami založený spotrebiteľský vzťah, čo v tomto konaní nakoniec žalovaná nijako nespochybňovala. Podľa jej obsahu sa však javí dôvodný záver, že sa nejednalo o spotrebiteľský úver, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ sa zmluve o úvere zaviazal dohodnutú celkovú čiastku zaplatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace a tiež maximálne štyrmi splátkami v lehote nepresahujúcej 12 mesiacov (§ 1 ods. 1 písm. e) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere). Súd však zdôrazňuje, že nebolo úlohou súdu pre účely rozhodnutia v prejednávanej veci prijať v tomto smere právne závery. Bolo na žalobcovi, ktorý sa žalobou domáhal na žalovanú finančného zadostučinenia vo výške 920,14 eur, aby preukázal také okolnosti, ktoré odôvodňujú primeranosť výšky žalobou požadovaného finančného zadostučinenia.

29. Súd zastáva názor, že na základe vykonaného dokazovania možno prijať záver, že predmetnou exekúciou vedenou žalovanou proti žalobcovi na základe neplatného a nevykonateľného exekučného titulu (notárskej zápisnice), žalobcovi reálne hrozila len ujma zodpovedajúca výške žalovanou vymáhaných trov notára 2.532,- Sk (84,40 eur), trov exekúcie vo výške 500,- Sk (16,50 eur), trov právneho zastúpenia vo výške 1.582,- Sk (52,51 eur), a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní vo výške 2.523,- Sk (84,40 eur), spolu teda vo výške 237,81 eur. Preto pri posudzovaní primeranosti výšky žalobcom požadovaného nároku na finančné zadostučinenie vychádzal jednak z výšky tohto žalovanou vymáhaného príslušenstva pohľadávky, o ktoré podľa názoru súdu by sa žalovaná v prípade úspešného vykonania predmetnej exekúcie bola bezdôvodne na úkor žalobcu obohatila.

30. Ďalej súd pri určovaní výšky finančného zadostučinenia zobral do úvahy účel samotného inštitútu, ktorým je na jednej strane sankcionovanie dodávateľa za porušovanie práva spotrebiteľov a jeho odradenie od ďalšieho protiprávneho konania, a na druhej strane poskytnutie satisfakcie (odmeny) spotrebiteľovi za stav, ktorý musel strpieť, za nutnosť podrobiť sa súdnemu sporu, v ktorom bol úspešný, a to primerane povahe, rozsahu a časovému trvaniu závadného konania dodávateľa. Súdu z vlastnej činnosti, ako aj z množstva verejne dostupných súdnych rozhodnutí, je známe, že predmetné exekučné konanie vedené na základe neplatnej a materiálne nevykonateľnej notárskej zápisnice, nie je ojedinelým a výnimočným protiprávnym konaním žalovanej. Že žalovaná opakovane v množstve prípadov porušila pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv predpisy na ochranu spotrebiteľa, pričom ani množstvo súdnych rozhodnutí vydaných v jej neprospech nemá na žalovanú preventívny a odradzujúci účinok. Nedostatočný preventívny a odradzujúci účinok súdnych rozhodnutí na žalovanú potvrdzuje aj procesná obrana žalovanej v predmetnom exekučnom konaní, ktoré síce bolo začaté ešte v roku

2003, v ktorom sa však žalovaná aj po cca 18 rokoch vedenia exekúcie napriek mnohým rozhodnutiam v obdobných exekučných veciach vydaným súdmi vyšších súdnych autorít počas tejto doby, na ktoré exekučný súd prvej inštancie v svojom rozhodnutí aj poukázal, aktívne bránila, vrátane podania odvolania, ktoré odvolací súd posúdil ako neopodstatnené. Je potrebné mať však tiež na zreteli aj to, že žalovaná ako dodávateľ bola sankcionovaná už tým, že exekučné konanie bolo po cca 18 rokoch zastavené, čo má aj svoje hmotnoprávne dôsledky. Tiež správanie žalobcu, ktorý podľa tvrdení žalovanej, ktoré žalobca účinne nepoprel, doposiaľ nevrátil ani poskytnutú istinu úvere alebo jej časť. Možno súhlasiť so zástupcom žalobcu, že každé súdne konanie zasahuje do bežného života spotrebiteľa, a je spôsobilé privodiť mu ujmu v súkromnom živote vo forme psychického vypätia, strachu a nepríjemných pocitov, obáv zo stavu právnej neistoty. Tiež s tým, že žalobca musel znášať vedenie predmetnej exekúcie žalovanou v jeho neprospech, aktívne sa v tomto konaní brániť, a po jeho skončení iniciovať ešte exekučné konanie pre vymoženie trov predmetnej exekúcie, ktoré žalovaná dobrovoľne nezaplatila. Nemožno však súhlasiť so zástupcom žalobcu, že predmetné exekučné konanie, a tým aj stav vypätia, strachu a nepríjemných pocitov, obáv zo stavu právnej neistoty u žalobcu, trvalo 18 rokov pre neustály odmietavý postoj žalovanej. Súd zastáva názor, že trvanie predmetnej exekúcie cca 18 rokov, a tým aj stav vypätia, strachu a nepríjemných pocitov, obáv zo stavu právnej neistoty u žalobcu, nemožno pričítať len postoj žalovanej ako navrhovateľke neoprávnene vedenej exekúcie. Podľa obsahu exekučného spisu návrh na zastavenie exekúcie žalobca totiž podal až po cca 9 rokoch od jej začatia, pričom exekučný súd prvej inštancie o tomto návrhu rozhodol až po cca ďalších 5 rokoch, odvolací súd po 9 rokoch.

31. Zhodnotením všetkých uvedených okolností prejednávanej veci, závažnosti, intenzity a trvania dôsledkov, ktoré porušenie spotrebiteľského práva na žalobcu v prejednávanej veci malo, ujmy, ktorá žalobcovi reálne hrozila, sledujúc predovšetkým sankčný a odradzujúci účinok žalovanej ako dodávateľa od protiprávneho konania voči spotrebiteľom, súd za primerané považoval finančné zadosťučinenie vo výške celkom 300 eur a žalobu v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výroky I. a II. rozsudku). Pri určení tejto výšky finančného zadosťučinenia súd zohľadnil aj výšku náhrad stanovených zákonom v oveľa závažnejších prípadoch, napríklad v prípadoch stanovených náhrad za bolesť, či sťaženie spoločenského uplatnenia, alebo v prípadoch odškodňovania obetí trestných činov. Komparáciou napríklad so Zákonom o obetiach trestných činov č. 274/2017 Z.z. súd dospel k záveru, že suma 500 eur je sumou priznanou obetiam sexuálneho násillia, a že podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia sa odškodnenie bolesti pohybuje v medziach od 600 eur po 2.200 eur pri komplikovaných zlomeninách s niekoľkomesačnou liečbou a náročnou rehabilitáciou. S poukazom na uvedené okolnosti súd v prejednávanej veci finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur považoval za adekvátne všetkým okolnostiam veci.

32. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

33. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

35. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

36. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

37. Žalobca, ktorý sa žalobou domáhal zaplata finančného zadosťučinenia vo výške 920,14 eur, bol v spore úspešný pomerne, a to čo do výšky 300 eur. Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Výška priznaného finančného zadosťučinenia však závisela od úvahy súdu. Preto za úspech vo veci je potrebné považovať úspech čo do základu a za neúspech nemožno považovať rozdiel medzi uplatnenou a priznanou výškou nároku. Žalobca bol čo do základu úspešný. Preto mu súd priznal náhradu

trov konania v plnom rozsahu s tým, že pre určenie jej výšky bude rozhodujúce plnenie priznané právoplatným rozhodnutím súdu, o ktorom rozhodne samostatným uznesením súdny úradník. Súd v konaní nezistil, a strany netvrdili, žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov žalobcovi.

Poučenie:

Proti výrokom I. - III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Poprad na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku v spojení s § 357 písm. m) Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).